

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในอานภาพยนตร์ ศึกษารณการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์

Legal Measures on Copyright Protection of Cinematographic Work Case Study of Camcording in Theatres

วชิราภรณ์ จอมดวง*

รองศาสตราจารย์อภัสสร จันทวิมล**

รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์ ณ นคร***

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 แต่ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ ในงานภาพยนตร์ก็ยังคงทวีความรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์สามารถกระทำได้ง่ายและรวดเร็ว ทำให้ผู้กระทำความผิดอาศัยเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วนั้น เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของงาน ผู้ประกอบการภาพยนตร์และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ รวมทั้งก่อให้เกิดผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและชื่อเสียงของประเทศไทย

จากการศึกษาพบว่า ขณะนี้หลายประเทศได้ตรากฎหมายเฉพาะ (sui generis) แยกจากกฎหมายลิขสิทธิ์ เพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ เช่น สหรัฐอเมริกา กำหนดให้การใช้อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงใน

โรงภาพยนตร์เป็นความผิดอย่างเคร่งครัด ประเทศญี่ปุ่น กำหนดห้ามมิให้นำข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์กรณีใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลในครอบครัว มาเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ และประเทศฟิลิปปินส์กำหนดให้การใช้หรือครอบครองอุปกรณ์เพื่อบันทึก ทำสำเนา และโอนงานภาพยนตร์ในสถานที่จัดแสดงงานภาพยนตร์เป็นความผิดตามกฎหมาย

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยตราพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 เพิ่มฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพื่อแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ แต่การแก้ไขกฎหมายดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องอยู่บางประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกำหนดนิยามศัพท์คำว่า

*นักศึกษาลัทธิสุตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

**อาจารย์ที่ปรึกษา

***อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

“ทำซ้ำ” หรือ “โรงภาพยนตร์” ควรแก้ไขให้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้น ลักษณะของการกระทำที่กำหนดให้เป็นความผิดควรแก้ไขให้มีความชัดเจนเช่นเดียวกัน หนึ่ง บทบัญญัติซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ควรแก้ไขมิให้เกิดปัญหาในการตีความกฎหมาย สำหรับบทกำหนดโทษของการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ควรกำหนดโทษให้สูงกว่าการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า และเพิ่มโทษกรณีกระทำความผิดซ้ำเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวและไม่กลับไปกระทำความผิดอีก จึงสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ นอกจากนี้ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ควรให้ความร่วมมือและประสานงานร่วมกันเพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างเคร่งครัด

คำสำคัญ : ลิขสิทธิ์, งานภาพยนตร์, ลักลอบบันทึกภาพยนตร์, โรงภาพยนตร์

Abstract

Cinematographic works are copyrightable under the Copyright Act, B.E. 2537 (1994). Despite statutory protection, infringement of cinematographic works becomes more serious when fast advanced technology is used as a means of the commission of piracy, which not only causes tremendous loss suffered by copyright owners, film makers and those involved in the film-making industry but also engenders negative impacts on

national economy as well as the reputation of Thailand.

The study reveals that many countries have put in place sui generis legislation, in separation from copyright law, preventing camcording in cinema halls. For instance, American law makes it strictly unlawful to use any devices for recording motion pictures and sounds in the cinema while Japanese law does not allow a ‘fair use’ defence with respect to personal use or family use for escaping liability for copyright infringement and the law of the Philippines provides that the act of using or possessing at the cinema any devices for recording, reproducing and transmitting cinematographic works is an offence.

In Thailand, the Copyright Act, B.E. 2537 (1994) has recently been amended by the Copyright Act (No. 3), B.E. 2558 (2015), under which an offence of camcording has been inserted and the penalty for such offence has been specified with a view to suppressing unauthorised recording of cinematographic works in the cinema. Notwithstanding, the anti-camcording provisions newly introduced have certain shortcomings. In particular, the definitions of the term “reproduction” and the term “cinema” need revision to achieve clarity. In addition, the act constituting an offence should be more clearly stated. Further, the provisions setting out powers and duties of competent officials should be revised

in order to avoid difficulty in interpretation of law. Importantly, the law should impose on a person committing an act of camcording higher penalty than that to be inflicted on a person infringing copyright for commercial purposes and should impose increased penalty on a person repeatedly committing an act of camcording, so as to deter re-commission of the offence. It is thus recommended that those provisions be amended so as to remove the unpleasant deficiencies. Also, both public and private sectors and all stakeholders in the film-making industry should enter into some co-operation and co-ordination for preventing camcording and promoting effective enforcement of law currently in force.

Keywords: Copyright, Cinematographic Work, Camcording, Theatres

บทนำ

ปัจจุบันนี้ปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีมีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นนี้จะอำนวยความสะดวกในการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ทำให้สามารถกระทำได้โดยง่ายและเสียค่าใช้จ่ายน้อย โดยจะมีการกระทำผิดเป็นขบวนการทั้งในส่วนของกรลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ การผลิตแผ่นซีดีละเมิดลิขสิทธิ์ การนำซีดีหรือดีวีดีละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อจำหน่าย การนำเสนอภาพยนตร์ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ผ่านเคเบิลทีวี ทีวีผ่านดาวเทียม รวมถึงการเผยแพร่ไฟล์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสาธารณะ เป็นต้น

ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวครอบคลุมไปถึงการละเมิดสิทธิของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ในประเภทอื่นๆ ด้วย เช่น การละเมิดสิทธิในงานดนตรีกรรมซึ่งเป็นงานประกอบภาพยนตร์ หรือการละเมิดสิทธิของนักแสดง หรือการละเมิดกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาประเภทอื่น นอกจากนี้ ลักษณะของการลักลอบบันทึกภาพและเสียงในโรงภาพยนตร์ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นภายในประเทศ พัฒนาไปสู่การเกิดอาชญากรรมข้ามชาติที่มุ่งหวังผลตอบแทนอย่างมหาศาล โดยมีการดำเนินงานร่วมกันในรูปแบบขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติเพื่อกระทำความผิดเป็นขบวนการ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสร้างภาพลักษณ์ที่เสียหายต่อประเทศ ทำให้ผลกระทบที่เกิดจากการละเมิดลิขสิทธิ์โดยการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ส่งผลกระทบต่อความสูญเสียต่อเจ้าของลิขสิทธิ์ ความสูญเสียรายได้จากอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ภาษี ผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของบุคลากรในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผลกระทบด้านวัฒนธรรม เนื่องจากความอ่อนด้อยลงของภาพยนตร์พื้นเมืองต่างๆ ตลอดจนผลกระทบต่อความเสียหายและชื่อเสียงของประเทศ ซึ่งอาจนำไปสู่การชะลอหรือยกเลิกการลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ รวมไปถึงอุตสาหกรรมในกลุ่มอื่นที่เสี่ยงต่อการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ เป็นต้น

จากปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของงานภาพยนตร์และเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆ อย่างมาก โดยในต่างประเทศได้กำหนดให้ความผิดในการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เป็นความผิด ซึ่งบางประเทศกำหนดให้เป็นความผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์ แต่บางประเทศกำหนดให้มีกฎหมายสำหรับความผิดในการ

ลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้เป็นกฎหมายเฉพาะ เช่น สหรัฐอเมริกามีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกวีดีโอในโรงภาพยนตร์

สำหรับการเอาผิดผู้ลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายของประเทศไทยนั้น เดิมสามารถเอาผิดกับผู้ลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้อยู่แล้วตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยอยู่ภายใต้บทนิยามศัพท์ฐานความผิด และบทลงโทษสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ เผยแพร่ และจำหน่ายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ แต่เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 ก็ได้กำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้โดยเฉพาะเพื่อให้สามารถดำเนินคดีหรือเอาผิดกับบุคคลผู้กระทำความผิดในการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้อย่างจริงจังและเป็นการอุดช่องโหว่ของกฎหมายเดิมเนื่องจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มีช่องโหว่ทางกฎหมายบางประการ เช่น ไม่ได้กำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษของการกระทำที่มีลักษณะเป็นการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ไว้อย่างชัดเจน รวมทั้งความผิดอันเนื่องมาจากการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นคดีที่สามารถยอมความได้ โดยต้องมีการร้องทุกข์กล่าวโทษจากเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ก่อนจึงจะสามารถดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ กรณีนี้จึงทำให้ไม่จับกุมผู้กระทำผิดได้ทันตวงที่ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้กำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้ เช่น การกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่น โดยกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองและบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิท ทำให้ผู้กระทำความผิดข้อยกเว้น

การละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวมาอ้างเพื่อไม่ต้องรับผิดและที่ผ่านมาผู้กระทำความผิดในการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้อาศัยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยแบ่งหน้าที่ในการลักลอบบันทึกภาพยนตร์คนละ 5-10 นาที เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายและยกข้อยกเว้นละเมิดลิขสิทธิ์ (Fair Use) เป็นข้อต่อสู้เพื่อไม่ต้องรับผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์ นอกจากนี้ การลักลอบบันทึกภาพยนตร์มักกระทำโดยเยาวชนที่ได้รับการว่าจ้างให้กระทำความผิดทำให้ไม่สามารถเอาผิดกับตัวการที่ประสงค์จะละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ของบุคคลอื่นได้อย่างแท้จริง และที่ผ่านมากรมทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์มีแนวคิดในการเสนอร่างกฎหมายด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพและเสียงในโรงภาพยนตร์เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายและเอาผิดแก่ผู้กระทำความผิดได้อย่างจริงจังและครอบคลุมฐานความผิดที่เกี่ยวข้องจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงเห็นสมควรที่จะต้องศึกษาความหมายและรูปแบบของการให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์จากผู้ที่ทำกรลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ตามความตกลงระหว่างประเทศ ตามกฎหมายของต่างประเทศและกฎหมายของประเทศไทยเพื่อวิเคราะห์ความจำเป็นในการออกกฎหมายป้องกันการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ของประเทศไทยอย่างไรก็ดี ขณะนี้ประเทศไทยได้แก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 เพื่อกำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้เป็นการเฉพาะแล้วซึ่งพระราชบัญญัตินี้จะมีผลใช้บังคับในเดือนเมษายน 2558 นี้ จึงจำเป็นต้องพิจารณาว่าการกำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบ

บันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้โดยเฉพาะ ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 นั้น จะสามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้หรือไม่ สมควรที่จะบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างเคร่งครัด หรือสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้อย่างแท้จริง ดังนั้น จึงสมควรที่จะต้องศึกษาและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้เหมาะสมสำหรับประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสำคัญของปัญหาการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
2. เพื่อศึกษาแนวความคิดและวิวัฒนาการเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
5. เพื่อเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ของประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ บทความของนักกฎหมาย ในวารสารทางกฎหมายและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง บทความจากหนังสือพิมพ์และข้อมูลจากระบบอิเล็กทรอนิกส์ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาประกอบ

การศึกษา ตลอดจนศึกษาจากแนวคำพิพากษาของศาลไทยและศาลต่างประเทศ

ขอบเขตการศึกษา

ผู้เขียนมุ่งศึกษาความหมาย วิวัฒนาการความเป็นมาและแนวคิดในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ ซึ่งศึกษาความตกลงระหว่างประเทศ ซึ่งได้หยิบยกอนุสัญญากรุงเบิร์น ค.ศ. 1971 (Berne Convention) อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (UCC) ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) สนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ (WCT) สนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธินักแสดงและสิ่งบันทึกเสียง (WPPT) และความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการค้าสิ่งปลอมแปลง (ACTA) และศึกษาแนวทางการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์และการแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายของต่างประเทศ โดยได้หยิบยกกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศญี่ปุ่นมาพิจารณา นอกจากนี้ ได้ศึกษาแนวทางการให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์ตามกฎหมายของประเทศไทย อันได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 และระเบียบสำนักรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ. 2553 โดยวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับประเทศไทย

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. ทำให้ทราบความสำคัญของปัญหาการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ สำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
2. ทำให้ทราบแนวความคิดพื้นฐานและวิวัฒนาการในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์
3. ทำให้ทราบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
4. ทำให้ทราบปัญหาและแนวทางการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์
5. ทำให้ทราบมาตรการที่เหมาะสมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ของประเทศไทย

อภิปรายผลการวิจัย

โดยที่ลิขสิทธิ์เป็นการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่การแสดงออกซึ่งความคิดที่สร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งหลักการของกฎหมายดังกล่าวได้มีการพัฒนาขึ้นตามรูปแบบของการแสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์ตามลำดับ โดยเฉพาะการดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งจะเห็นได้จากการกำหนดหลักการทางกฎหมายเกี่ยวกับลิขสิทธิ์เพิ่มขึ้นในความตกลงระหว่างประเทศต่างๆ เช่น สนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ สนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธินักแสดงและสิ่งบันทึกเสียง เมื่อในปัจจุบันภาพยนตร์ถือเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีความ

สำคัญและสร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งที่ผ่านมาในระดับระหว่างประเทศ และในประเทศที่มีอุตสาหกรรมภาพยนตร์จึงมีความพยายามที่จะสร้างมาตรการในการป้องกันการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพื่อการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นพิเศษ โดยจะเห็นได้จากความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาคopyright infringement ในระดับระหว่างประเทศที่มีการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการค้าสิ่งปลอมแปลง (ACTA) ซึ่งเป็นความตกลงที่มีขอบเขตที่กำหนดให้รัฐภาคีอาจจัดให้มีกระบวนการดำเนินคดีและกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ โดยการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ซึ่งประเทศที่มีรายได้หลักจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างสหรัฐอเมริกา ก็มีการออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภาพยนตร์โดยกำหนดฐานความผิดในการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นการเฉพาะไว้ เช่นเดียวกับประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศญี่ปุ่นที่มีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อกำหนดฐานความผิดสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าลักษณะของการกระทำใดเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ และการใช้หรือพยายามใช้หรือมีไว้ครอบครองซึ่งเครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่จะใช้ในการบันทึกหรือถ่ายโอนข้อมูลที่ได้บันทึกจากงานภาพยนตร์ที่ได้นำออกฉายหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนในสถานที่ที่กำหนดไว้ ถือเป็น การกระทำความผิดฐานการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์แล้ว นอกจากนี้ ยังได้กำหนดไม่ให้นำข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวมาเป็นข้ออ้างในการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย

แม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายหลายฉบับที่ให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์แล้ว เช่น ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ กฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ แต่ก็ยังคงเกิดปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ แล้วนำไปทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน และนำออกไปจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ส่งผลกระทบต่อเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ประกอบการภาพยนตร์เป็นอย่างมาก และแม้ว่าประเทศไทยจะไม่ได้เป็นประเทศที่มีรายได้หลักมาจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์ก็ตาม แต่ด้วยความพยายามในระดับระหว่างประเทศและระดับทวิภาคีกับประเทศคู่ค้าและประเทศเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ส่งผลให้ประเทศไทย โดยกระทรวงพาณิชย์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา มีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ที่มีความซับซ้อน และแก้ไขปัญหาในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอาศัยช่องว่างของกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ มาเป็นข้ออ้างไม่ให้อำนาจฟ้องร้องคดี รวมทั้งเพื่อลดความเสียหายในเชิงพาณิชย์ที่เกิดขึ้นจากการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ดังกล่าว โดยได้เสนอให้มีการตราร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ พ.ศ. เป็นกฎหมายเฉพาะ เพื่อแก้ปัญหาคารบิบบนทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยมิชอบ แต่โดยที่ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นกฎหมายหลักที่ใช้บังคับอยู่ ได้ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ รวมทั้งกำหนดให้มีบทกำหนดโทษทางอาญาไว้แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องตราร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ พ.ศ. อีก อย่างไรก็ตามก็ตีกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ได้เสนอ

ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เพื่อกำหนดเพิ่มฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ ซึ่งขณะนี้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 โดยเพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นฐานความผิดเฉพาะ รวมทั้งกำหนดให้ไม่สามารถยกข้ออ้างในเรื่องการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ของบุคคลอื่น มาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือเพื่อประโยชน์ของญาติสนิท มาเป็นข้อยกเว้นไม่ต้องรับผิดตามกฎหมายตามมาตรา 28/1 ซึ่งบัญญัติว่า “การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพ หรือทั้งเสียงและภาพ จากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในโรงภาพยนตร์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 15 (5) ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมีให้นำมาตรา 32 วรรคสอง (2) มาใช้บังคับ” และเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าว ให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า ซึ่งมาตรา 69/1 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 28/1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

เมื่อปัจจุบันกฎหมายได้ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์อยู่แล้ว ซึ่งหากมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ จะถือเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์

ตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และตามมาตรา 28/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 และต้องรับผิดชอบตามมาตรา 69 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และมาตรา 69/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 นอกจากนี้ประเด็นสำคัญที่จะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ คือการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีมาตรการบังคับใช้กฎหมาย โดยอาศัยความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน รวมทั้งประชาชน ก็จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 ยังได้กำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคณพิการทางการมองเห็น คณพิการทางการได้ยิน คณพิการทางสติปัญญา และคณพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ให้สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น ซึ่งมาตรา 32 วรรคสอง (9) กำหนดว่า “ทำซ้ำ หรือดัดแปลงเพื่อประโยชน์ของคณพิการที่ไม่สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์อันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน สติปัญญา หรือการเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร ทั้งนี้ รูปแบบของการทำซ้ำหรือดัดแปลงตามความจำเป็นของคณพิการ และองค์กรผู้จัดทำ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการเพื่อทำซ้ำหรือดัดแปลง ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา” ด้วยซึ่งผู้เขียนเห็นว่า มีความจำเป็นที่ต้องพิจารณาถึงความจำเป็นและผลกระทบในด้านต่างๆ ตลอดจน

ข้อผูกพันของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญากรุงเบิร์น และความตกลงทริปส์ ที่บัญญัติให้ประเทศสมาชิกต้องให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์แก่งานภาพยนตร์ และให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการอนุญาตให้บุคคลอื่นนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาดัดแปลงหรือทำซ้ำในรูปแบบของงานภาพยนตร์ ภายใต้เงื่อนไขว่า ประเทศภาคีต้องกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ให้ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของงาน และไม่ทำให้เสื่อมเสียโดยไม่มีเหตุอันสมควรต่อประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้ทรงสิทธิ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับนโยบายและสภาพปัญหาของแต่ละประเทศสมาชิก ซึ่งประเทศไทยสามารถกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้หากมีเหตุผลและความจำเป็น

อย่างไรก็ดี แม้ว่าประเทศไทยจะมีบทบัญญัติที่กำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้แล้ว ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 แต่ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้กระทำความผิดจะเกรงกลัวต่อบทกำหนดโทษที่กำหนดไว้และไม่อาศัยช่องว่างทางกฎหมายมาใช้เป็นข้อยกเว้นไม่ให้อำนาจรับผิดอีกหรือไม่ และประเทศไทยจะสามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้หรือไม่ ควรต้องอาศัยการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างเคร่งครัด หรือสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนเห็นด้วยกับการแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายหลักที่ให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของ

ลิขสิทธิ์ จึงควรกำหนดเพิ่มฐานความผิดสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จึงไม่มีความจำเป็นต้องออกกฎหมายเฉพาะเพื่อแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ อย่างไรก็ตาม ด้วยเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มที่จะพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงอาจทำให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่เหมาะสมหรือไม่รองรับเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้น ดังนั้น จึงมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั้งข้อเสนอแนะทางด้านกฎหมายและข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทางกฎหมาย

1.1 เพื่อแก้ปัญหาคopyrightไม่ชัดเจนของบทบัญญัติ ควรกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายให้ชัดเจนว่า ลักษณะใดถือเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ การใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือใดเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ รวมทั้งกำหนดบทนิยามศัพท์ การให้ความคุ้มครองฐานความผิดในลักษณะต่าง ๆ บทกำหนดโทษรวมถึงข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจนยิ่งขึ้นและไม่เกิดปัญหาในการตีความกฎหมาย

1.2 เพื่อแก้ไขปัญหาในเรื่องความเป็นเอกภาพของกฎหมาย ควรกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนกับบทบัญญัติของกฎหมายอื่น และหากจำเป็นต้องบทนิยามศัพท์หรือลักษณะของการกระทำไว้ในกฎหมายก็ควรกำหนดให้คล้ายหรือสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายอื่นด้วย ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายและป้องกันปัญหาในการตีความกฎหมาย

1.3 ควรกำหนดบทบัญญัติในเรื่องการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และกำหนดอำนาจหน้าที่

ของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน เช่น พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีจะสามารถแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญาเท่านั้น หรือสามารถแต่งตั้งบุคคลจากหน่วยงานอื่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่น ตำรวจ เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำความผิดและการเสาะหาพยานหลักฐานในการกระทำความผิดด้วย นอกจากนี้ ควรกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการด้านต่าง ๆ ไว้ให้ชัดเจน และสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมทั้งควรกำหนดมาตรฐานหรือคู่มือในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจสอบ ตรวจค้น เพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานเช่นเดียวกันทั่วประเทศ

1.4 ควรกำหนดให้มีการนำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้สิทธิที่เป็นธรรม (Fair Use) ตามกฎหมายของต่างประเทศมาพิจารณาหากต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของประเทศไทย โดยกำหนดให้ชัดเจนถึงการใช้สิทธิที่เป็นธรรมควรเป็นอย่างไร นอกจากนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาควรกำหนดให้มีคู่มือการใช้สิทธิที่เป็นธรรมเพื่ออธิบายให้ประชาชน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย และบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้ทราบถึงสิทธิของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ การให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ในแต่ละประเภท ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ เป็นต้น ซึ่งกรณีนี้เป็นการดำเนินการเพื่อให้เกิดความชัดเจนและเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งรวมถึงประชาชนทั่วไปจะได้มีข้อพิจารณาว่าการกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นอย่างไรจึงจะเป็นการใช้สิทธิที่เป็นธรรม (Fair Use) และไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

1.5 ควรกำหนดให้การลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน โดยไม่สามารถยอมความกันได้ เนื่องจากหากผู้กระทำความผิดที่ได้กระทำความผิดและถูกดำเนินคดีแล้วยังสามารถยอมความกันได้ อาจทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด

1.6 ควรกำหนดโทษของการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ให้สูงกว่าการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า และควรเพิ่มโทษกรณีกระทำความผิดซ้ำ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทลงโทษ

1.7 หน่วยงานราชการ พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ประกอบการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้อง และเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอย่างต่อเนื่องเพื่อบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างเคร่งครัดเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ และเพื่อให้ไม่เกิดปัญหากับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ทั้งของประเทศไทยเองและต่างประเทศ

2. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

2.1 ผู้ประกอบการกิจการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ควรกำหนดให้มีมาตรการในการดำเนินการเพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ โดยมีมาตรการในด้านต่างๆ เช่น มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดทั้งในห้องฉายและในบริเวณโรงภาพยนตร์ เพื่อให้มั่นใจว่ามีการบังคับใช้มาตรการในการป้องกันการลักลอบบันทึกที่เข้มงวด และมีการตรวจตราที่เข้มงวด ทั้งจากกล้องวงจรปิด และจากการใช้เครื่องมือตรวจจับพิเศษ (Night Vision Goggles) โดยขอความร่วมมือให้เจ้าของโรงภาพยนตร์ใช้

ในโรงภาพยนตร์ทั่วประเทศในทุกรอบฉาย โดยเฉพาะในรอบฉายแรกๆ กำหนดมาตรการและระเบียบปฏิบัติสำหรับพนักงานของโรงภาพยนตร์ และผู้ทำหน้าที่ฉายภาพยนตร์ เพื่อมิให้มีการสมรู้ร่วมคิดในการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ การเดินตรวจสอบในระหว่างฉายโรงภาพยนตร์ สำหรับการว่าจ้างและคัดเลือกพนักงานควรพิจารณาประวัติของพนักงานว่าเคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ และกำหนดมาตรการสำหรับพนักงานในห้องฉายภาพยนตร์หรือสิ่งทีพนักงานจะต้องดำเนินการในระหว่างการฉายภาพยนตร์ ในการป้องกันปัญหาควรมีการตรวจสอบสัมภาระของผู้เข้าชมภาพยนตร์ก่อนเข้าโรงภาพยนตร์ หากตรวจสอบพบอุปกรณ์ที่สามารถใช้บันทึกภาพยนตร์ได้ก็ขอความร่วมมือและจัดสถานที่ให้ฝากอุปกรณ์ดังกล่าวไว้ การตรวจสอบระหว่างการฉายภาพยนตร์

2.2 ผู้ประกอบการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เจ้าของลิขสิทธิ์ และหน่วยงานภาครัฐ ควรมีการประสานงานร่วมกันเพื่อหาวิธีการตรวจสอบและป้องกันการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ โดยใช้เทคโนโลยีต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วมาเป็นเครื่องมือในการกระทำ ความผิด

2.3 สนับสนุนให้มีการอบรมของบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ในประเทศไทย ให้มีคุณภาพสูงขึ้น โดยสนับสนุนด้านการเงินและบุคลากรอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้บังคับใช้กฎหมายควรมีการอบรมหรือพัฒนาพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบหรือใช้เครื่องมือการตรวจสอบงานอันมีลิขสิทธิ์ รวมทั้งมีการตั้งงบประมาณสำหรับหน่วยงานเฉพาะกิจเพื่อติดตามตรวจสอบ

สืบสวน เพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะกรณีกลุ่มอาชญากรที่มีการทำงานอย่างครบวงจร

2.4 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการโรงพยาบาลนตรี และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้รางวัลนำจับแก่ผู้พบเห็นการกระทำการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงพยาบาลนตรี

2.5 ภาครัฐและภาคเอกชนควรเร่งดำเนินการประชาสัมพันธ์สร้างความรู้ ความเข้าใจ

ให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประชาชนเข้าใจถึงสิทธิตามกฎหมาย รวมทั้งจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปและเยาวชนตระหนักถึงปัญหาและผลกระทบจากการละเมิดลิขสิทธิ์ เพื่อปลูกจิตสำนึกที่ดีด้านทรัพย์สินทางปัญญา และการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์และสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ โดยมีการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- จักรฤษณ์ ควรวจน์. (2538). *กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยลิขสิทธิ์ สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า*. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม).
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2541). *คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- รัชชัย ศุภผลศิริ. (2539). *คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- รัชชัย ศุภผลศิริ. (2551). *ลิขสิทธิ์ ด้วบทพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตรา และคำพิพากษาศาลฎีกา*, (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม
- นิวัฒน์ มีลาภ. (2539). *กฎหมายลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัส ดิงสมิตร. (2544). *กฎหมายลิขสิทธิ์พร้อมด้วยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- วัส ดิงสมิตร. (2551). *ลิขสิทธิ์ ด้วบทพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตรา และคำพิพากษาศาลฎีกา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- กิตติศักดิ์ ปรกติ. (2546). *การคุ้มครองลิขสิทธิ์ในกฎหมายไทย*. วารสารนิติศาสตร์, ปีที่ 13 ฉบับที่ 4.
- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. (2543). *ปัญหาลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์*. บทบัณฑิต, เล่มที่ 56 ตอน 3, (กันยายน 2543).